

SLOPNĚ je vesnice mezi Luhačovicemi a Vizovicemi, tak trochu na kopci a stranou hlavních silnic. Má skoro dvě stě čísel a asi šest set obyvatel, fotbalové mužstvo v okresním přeboru, lyžařský vlek, ale co hlavně – žije tu snad dvacet rodin Váňových. Přitom většinou nejde o příbuzenstvo. Aby se v tom místní vyznali, jsou všichni Váňové pojmenováni podle chalup. Tak třeba Antoním Váňa je Trnečka; tam, co stojí jeho dům, žili kdysi Trnečkové. Další Váňové jsou Vaculovi, jiní pro změnu Fojtíkovi. A takhle můžeme pokračovat dlouho. Až k Váňovým, co bydlí tam, kde se říká „na kopečku“. Ti jsou Kopečkoví.

A přitom nejslavnější z Váňových všech dob, Juřenkovi, tu už dvacet let nežijí. To ovšem Slopnému vůbec nebrání v tom, aby stále žilo úspěchy a občas i nezdary slavného rodáka Josefa Váni-Juřenky.

Túlal se...

„VIDÍM ho tříletého, jak sedí v sobotu před domem na zídce v čisté košilce, vykúpala som ho, a v tom jede kolem sedlák s koňmi, a on na něj volá, aby upoutal jeho pozornost a dostal se blíž ke koním: Strýcu, mám novú košulu! Čím mňa ale nejvíc zlobil, to bylo jeho věčné túlání. Neposeděl chvíličku na jednom místě. Vydržel jediné u koní! Měl tři roky a už utíkal k sedlákovi, aby tam pozoroval koně. Jak ten sa túlal...“

Paní Mária Váňová se do Slopného přivdala ze Slovenska. Na to, co si se synkem užila a jak se o něj dodnes bojí, nemá skoro žádné šedivé vlasy. Nedlouho po manželově smrti se ze Slopného odstěhovala a už přes dvacet let žije v rodině dcery Evy v Biskupicích u Luhačovic.

„My jsme koně neměli. Na to naše hospodářství, asi tři hektary polí, nebyli potřeba. Stačily nám dvě krávy, jalůvka, telátko, kozy, prasátko. Práce s tím vším bylo hodně. Děti musely pomáhat, protože manžel přijížděl domů jen na sobotu a neděli. Pracoval jako instalatér na stavbách v Praze a Ostravě. Jenomže když byl doma, sousedi a kamarádi ho často umluvili, aby k nim šel na melouch. Tenkrát, když vzniklo JZD, měli lidi najednou prázdné chlévy a předělávali si je na koupelky, a ten můj Jožka byl šikovný řemeslník. Takže si ho děti ani moc neužily. Ale rodina

se třemi dětmi neměla nikdy peněz nazbyt. Nepamatuju, že by naše děti měly na Vánoce pod stromkem nějakú hračku. Snad tříkolku dostal Pepa jako malý, ještě než šel do školy. Muž ji odněkud přivezl. Pak na ní jezdili všici – Eva i Jarka. Dárky tenkrát? Jen potřebné věci, svetry, gatě a tak... Taková byla doba. Ne jako teď, kdy děcka toho dostávají tolik, že když se jich dva dny po Vánocích zeptáte na dárky, tak už si nevzpomenú.“

Obvykle neměl čas

„DĚVČATA, Pepa zase nestihl dojít ze školy domů a nechal aktovku na ulici před dveřmi, vemte mu ju dovnitř. To je celý náš ogar, nepolepšitelný, nenapravitelný,“ povzdechla si často paní Váňová.

„Asi hraje fotbal na hřišti,“ podotkla Eva, nejmladší ze tří sourozenců. Ten den měla službu – mytí nádobí. Nejstarší Jarku zase čekalo podojení koz. Každé z dětí znalo svou povinnost. Od Josefa se ten den chtělo, aby nanosil dříví. Zatím se k tomu nedostal, neměl čas.

„Dojdu pro něj, jinak se dříví nedočkáme,“ prohlásila Jarka. Na hřiště to bylo pár kroků.

„Už tam není, šel někam s děčkama. Stavěla jsem se ještě u dědáčka Zvonkového, ale ve stáji u Furiny taky nebyl. Někdo

z kluků prý chytil kunu a chtějí ju cvičit. U toho on přece nemůže chybět.“

Dům Váňových měl ideální polohu, přímo proti škole. Ráno stačilo jen přeběhnout silnici. Hned vedle školy bylo fotbalové hřiště. A se zahradou Váňových sousedil areál JZD s kravínem, vepřínem a stájemi. Škola, hřiště a družstevní zvěřinec, to byl Pepův rajon. Všechno měl pěkně u nosu. Až na to hřešil. Ze všech dětí ze třídy to měl do školy nejbliže, proto nikdy ráno z domova nepospíchal a proto měl taky nejvíc pozdních příchoďů...

Na začátku šedesátých let nebylo ničím neobvyklým, že děti z venkova zůstávaly o prázdninách doma. Ve Slopném chodily třeba celý červenec do lesa na borůvky a vydělávaly si korun-ky na pouť. Eva, Josef a Jarka Váňových nebyli výjimkou. Dva dny trhali, třetí den jeli prodat sklizeň na trh do Zlína, tehdy Gottwaldova. Když byla bohatá úroda, dokázalo Váňovic trio natrhat desetilitrový kbelík za den. Ručně, kdepak s pomocí hře-benů. Každý trhal do svého plecháčku, navzájem se hlídali, aby nikdo nelajdačil, a vždy hlásili: Mám plný, jdu sypat! S plným kýblem se trmáceli navečer domů. Z lesa to měli hodinu, čtyři kilásky. A kolikrát museli pěkně popoběhnout, aby je nechytla bouřka. Pepa sice trhání moc nemiloval, ale když chtěl peníze na kolotoče a střelnici, musel jít pěkně se sestřičkami.